

כותבין ונותנין לו (18) (19).

למקום הוועד.

ועוד אמר רב ספרא: והיבמה הולכת אחר היבם להתירה בחליצה. כמו שיבואר.

אמר ליה רב אשי לאמימר: והא אמר רבי אלעזר: כופין אותו ודן בעירו, ונתן טעם לדבריו, ומסתבר טעמו, האם יוציא מנה על מנה?

על הלכה זו האחרונה דנה הגמרא:

עד כמה צריכה היבמה ללכת אחרי היבם?

ומתרץ אמימר: הני מילי דברי רבי אלעזר נאמרים רק היבא דקאמר ליה כן לזה למלוה, ולא יוציא המלוה מנה על מנה, אבל אם אמר כן מלוה ללוה, יכול לכופו, כי: "עבד לזה לאיש מלוה". [והוא פסוק בספר משלי] וכיון שהתחייב אליו כעבד אל אדונו ילך אחריו (20).

אמר רבי אמי: אפילו מטבריה לצפורי, אף שישבת טבריה גדולה משל ציפורי, הולכת אחריו לצפורי.

אמר רב כהנא: מאי קרא מאיזוה פסוק דרשינן כן?

הגמרא מספרת עובדא על משפט ששלחו למר עוקבא.

נאמר בפרשת חליצה (דברים כד): וקראו לו זקני עירו, ודרשינן "עירו" ולא זקני עירה.

שלחו ליה מטבריא שבארץ ישראל למר עוקבא שהיה אב בית דין בבבל. וכן נאמר בשליחות:

הגמרא חוזרת לדין שנים שנתעצמו בדין, ואחד אומר נדון כאן ואחד אומר נלך לבית הוועד.

ל"דזיו ליה כבר בתיה! השליחות מיועדת אל מר עוקבא שעור פניו מקרינן כשל משה

אמר אמימר: הילכתא! כופין אותו וילך

19. וכתב הנמוקי יוסף שבית דין אינם כותבין לו הטעמים והראיות מהם יצא להם פסק הדין, אלא כותבין טענות שני בעלי הדין, ופסק הדין, וכתב זה יקח אתו לבית הוועד, והם יביאו טעמים וראיות משלהם.

פוסקים את הדין, כי הרי הבעלי דין אינם לפניהם, אלא כותבין חוות דעת גרידא.

20. כתבו הרמ"ה והמרדכי והמאירי והנמוקי יוסף שדין זה אמור רק במלוה ולוה, שהרי מפורש הטעם משום "עבד לזה לאיש מלוה".

18. כתב הרמ"ה, כיון שרצה לילך לבית הועד וכפוהו לדון בעירו, לכן יש לו את הזכות לבקש שיכתבוהו את הסבר פסק הדין, כדי שיוכל לילך לבית הוועד ולטעון שם טענותיו, ועד אז אינו מרוצה מפסק הדין.

אבל הרא"ש כותב, דהוא הדין בכל תובע ונתבע, שהרי הטעם הוא "וכי יוציא זה מנה על מנה", וטעם זה שייך בכל התביעות.

וכתבו הראשונים, אבל אם לא כפוהו לדון בעירו, אין בית דין חייב לכתוב לו סברת פסק הדין.

ומבאר הרמ"ך, שכל תובע המתרעם על

ועיין בחידושי רבינו יונה ובתוס' ובשו"ת אבקת רוכל (סימן יט) ובשו"ת הב"ח (סימן כ"ב)